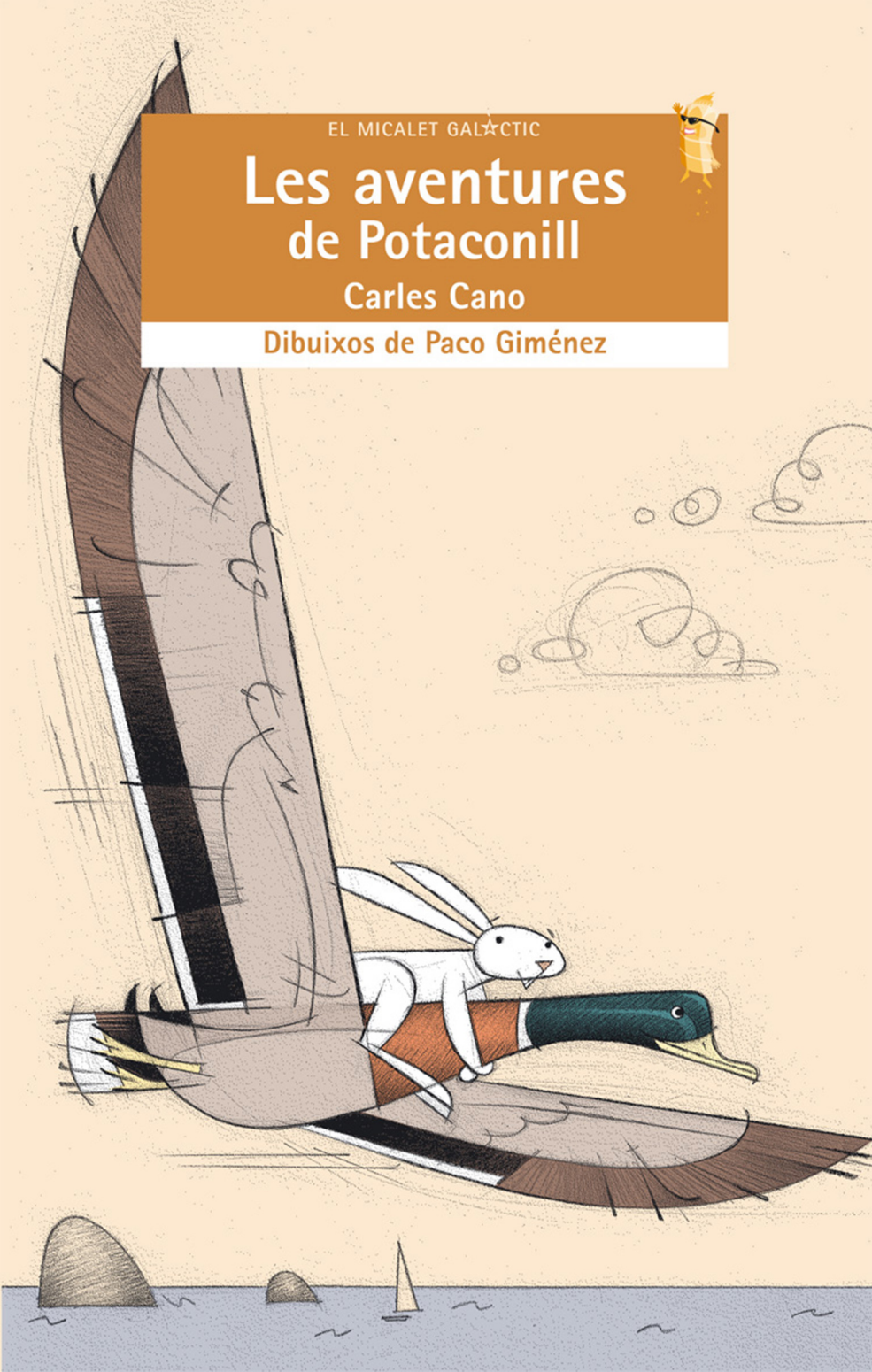

EL MICALET GALÀCTIC

Les aventures de Potaconill

Carles Cano

Dibuixos de Paco Giménez

Capítol 1

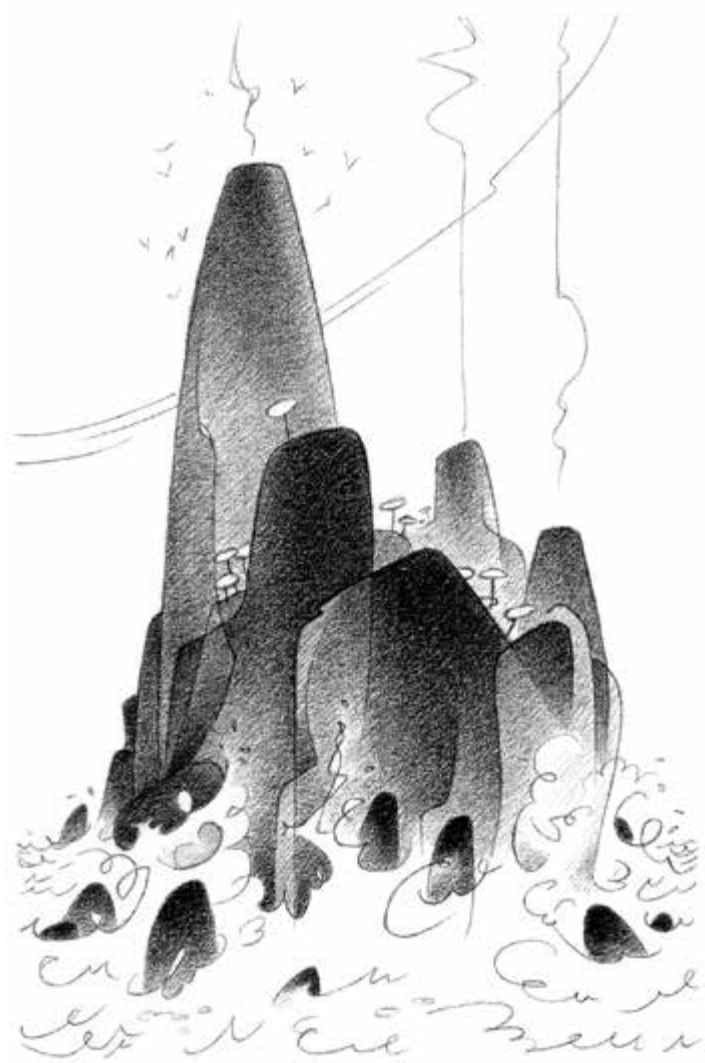
Allà en l'altra part del món, on el cel i la mar es barregen i confonen, i un no sap mai si nada o vola, allà baix dic, hi havia temps arrere –no sé quant, però supose que molt– una illa, ni massa menuda ni massa gran, on vivien en bona pau i harmonia els conills blancs.

Mirada de banda de la mar, l'illa sols mostrava uns grans penya-segats negres, i enormes i punxeguts esculls que feien que, quan la mar estava embravida, les ones s'estavellaren estrepitosament alçant grans flocs d'escuma que s'esvaïen al moment. Era tot un espectacle per als vaixells que passaven a prop, encara que mai no gosaven acostar-se a aquella illa d'aspecte misteriós i amb les parets negres tan rectes i inaccessibles. Deien els homes que diuen que saben (encara que no sàpien

res) que era una illa volcànica i que les negres parets eren formacions basàltiques. Bo, tot i amb això, no ens interessaven massa aquests detalls. El que no sabia aquella gentoleta dels vaixells és que, prop de l'escullera de migjorn, on més dolça era la mar, hi havia un forat dissimulat entre l'herbam per on s'entrava a una delectable vall on habitaven els conills.

Dos rierols, que es podien creuar en un bot prenent carretera, feien vinga revolts amunt i avall abastint d'aigua totes aquelles suaus praderies i aquells pendents on creixien les més delitoses i saboroses herbes, lletsons, cama-roges, corretjoles... Així com també d'altres que omplien la vall de floretes i feien arribar la seua flaire fins als nassos més embussats; també hi havia frondosos arbres que a més d'un haurien deixat sorpresos per la seua grandària, ja que no alçaven la copa més enllà de l'alçària d'un home i perquè, a més a més, a molts els naixien els fruits a la soca. Hi havia en l'illa una espècie de xemeneies –tres en total– que llançaven al cel grans columnes de fum. Eren com tres enormes llars que els conills abastien amb llenya per mantindre la temperatura sempre constant. A l'estiu les deixaven descansar; aquestes tres xemeneies, com bé deveu haver suposat, eren tres xicotets volcans ja extingits.

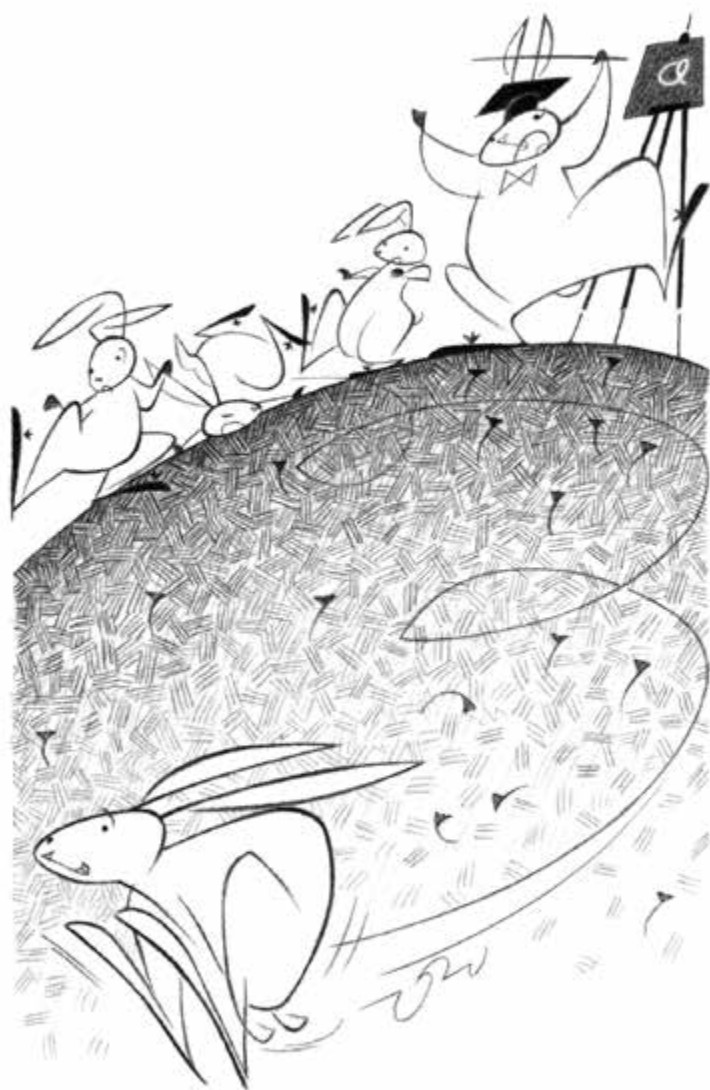
La vall era plena de conilleres comodíssimes i espaioses acotxades amb cotó en pèl i amb el rebost

sempre ple de saborosos menjars. En aquell lloc protegit dels embats de la mar i amb tota mena de necessitats resoltes, es devia viure bé sent conill, deueu pensar vosaltres; doncs bé, no la passaven mal aquelles bèsties de Déu, per bé que, tot s'ha de dir, tenien una sèrie de costums ben estranys.

D'entrada, parlaven un idioma a base de grunys articulats amb la vocal i, ajudats de diversos moviments de les orelles, i, de vegades, de la boca. Encara que els gestos amb la boca sols els feien els conills menys assenyats, ja que no era ben vist ni de bona educació. Així per a dir «Com està vosté?», feien «hiiii!» i baixaven l'orella dreta, segons es mira de cara a un conill, cosa d'un grau, és a dir, un no res. Ho tenien molt ben calculat, ja que si baixaven més o menys, volia dir una altra cosa. El problema més greu el tenien els farfallosos, que com que les orelles els tremolaven contínuament, calia mossegar-los al coll perquè s'aquietaren. A més d'això caminaven de puntes amb les potes del darrere perquè feia elegant i fi. Deien que si els homes, que són les més sabudes de les bèsties, ho fan, per què no nosaltres! —es deixaven enganyar com caragols aquells beneits conills.

Duien uns peücs fets de fulles tendres, i passats amb flors, de cama-roja els conills i de margarida les conilles, i guants teixits d'herba a les mans. Així, ben polits i estirats anaven trontollant i caent aque-

lla colla de bajoques. De ben menuts ja els ensenyaven a l'escola, i allí estava aprenent a pegar-se bacs el protagonista d'aquesta història: POTACONILL.

Potaconill era un conillet d'allò més espavilat, i prompte s'afartà de les bogeries dels seus congèneres; un bon dia envià a pastar fang peücs i guants, i es posà de quatre grapes, com qualsevol conill de debò de veres. Des d'aleshores començaren a dir-li Potaconill, perquè mostrava les potes, i se li reien i burlaven seguit, ell no en feia cas i anava a la seua, corrent i divertint-se molt més que no els seus estirats companys.